

- 202 Gabriel van Dijck
- Hij was er steeds, zoals de engel waarnaar hij is genoemd. Op wezenlijke momenten verscheen hij. Daarna trok hij zich weer terug naar 'vanwaar en waarvoor' hij gekomen was: zijn stille leven met God alleen.
- 203 Jaren lang was hij de grote archivaris van de Grande Chartreuse in Frankrijk. Wie zal beter dan hij de geschiedenis van de Orde kennen? Wie weet meer van wel en wee?
- 204 Er was één boekenplank in de bibliotheek die steeds zijn aandacht trok. Daar stond alles wat -Nederlands- talig- geschreven was over de Nederlandse community van de Kartuziers - op weg terug naar huis.
- Calci was voor hem lieve herinnering gebleven - zoet paradijs van zijn ziel.
- Juist de mooiste, volle jaren - toen de hoop nog leefde van de terugkeer naar Nederland - was hij daar.
- 205 Hij koesterde de gedachtenis aan Calci. In zijn verbeelding zou er een Calci-album kunnen ontstaan. Maar hoe?
- In Threes van Dijck en Jan Peijnenburg vond hij zijn medewerkers en uitvoerders. Zo stond hij aan de wieg van dit boek.
- 206 Veel foto-materiaal zond hij toe met bijbehorende toelichting. Maar verder liet hij het aan hen over daar inhoud en vorm aan te geven.
- 207 Heel de tijd van het ontstaan trok hij zich terug in zijn eenzaamheid. Dat betekende ook het afzien van communicatie over de ontstaans-geschiedenis.
- Zo zwijgt een Kartuzier. Zo is een Kartuzier een Kartuzier.
- 208 Gabriel kwam niet even op een scooter naar Holland.. Evenals de Generale Prior -die hiervan uiteraard op de hoogte was, Marcellinus Teeuwes- beperkte hij zijn correspondentie hierover.
- Hij wist evenmin als Threes en Jan zelf wat het uiteindelijk zou worden. Toch is het er nu.
- 209 Gabriel is een familieman, een familiemonnik. Hoe deelden zijn ouders de keuze van hun zoon!
- 211 /385 Hoe open een Kartuzier ook is m.n. naar zijn familie, er zal altijd iets van een mysterie zijn. Ook in de Grande Chartreuse in Frankrijk, waar Gabriel sinds 2005 verblijft.
- 213/214 Maar met een grotere groep kun je het samen ook nog eens over het weer hebben, lachen over vroeger en wat grappige dingen vertellen. Dat is goed! En zijn familie genoot, ook in de Certosa di Firenze met z'n allen in de tuinmeubelen op het gazon. Dat was in de overgangsfase van de Certosa naar de Cisterciënsers. In verband daarmee was Gabriel daar naar toe gezonden.
- 216 Een zijn met een broer en schoonzus is ook een zegen. Altijd kun je zo naar huis, ook nadat je ouders hun verre levensreis hebben voortgezet. Naar Wim en Ans.
- 217 Maar een broer is een broer. Hij is deel van jezelf, waarin hetzelfde bloed stroomt van liefde en lust waaruit je ouders leefden.

*UT
SACRIFICIUM*

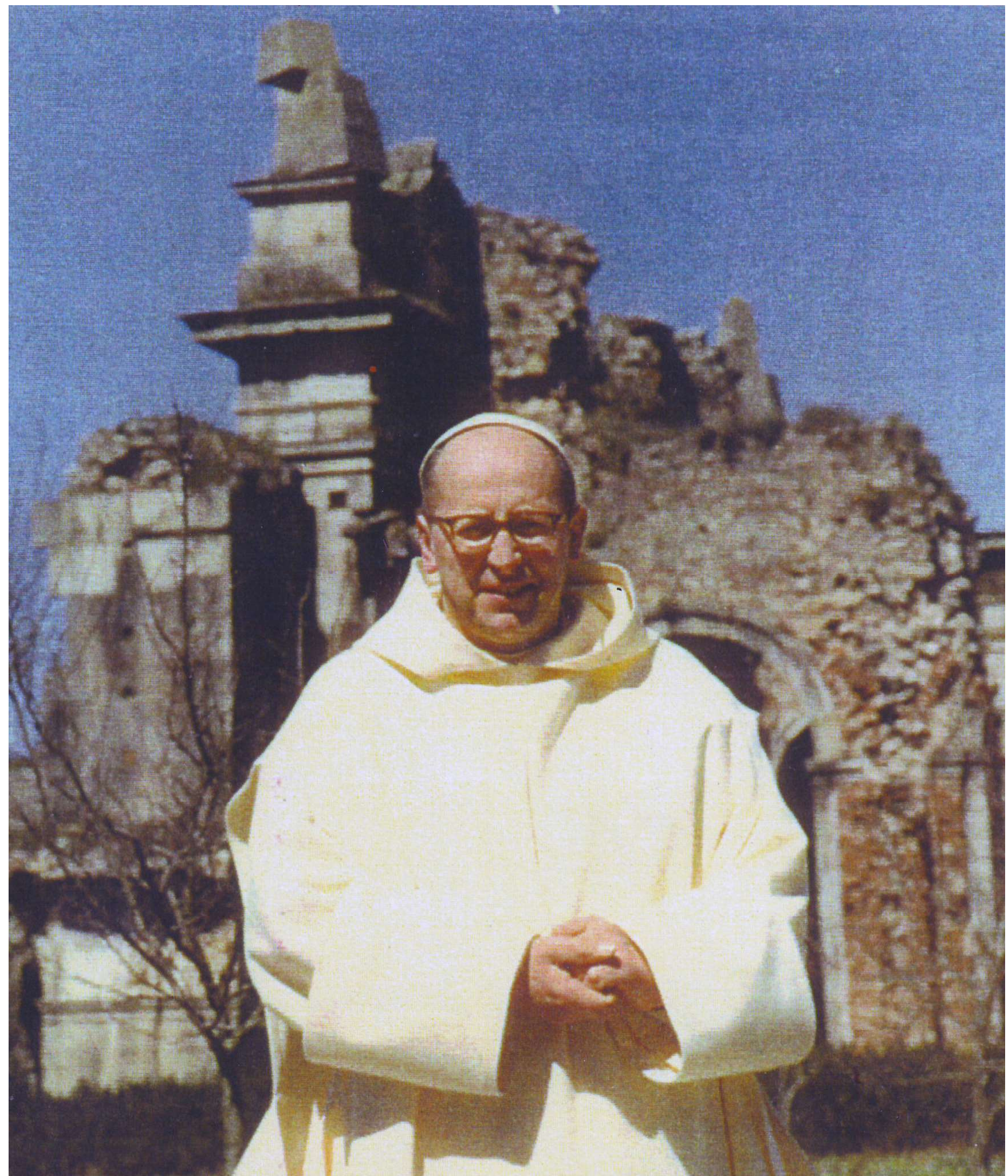
Vrij man

Als monnik kun je
de vroegere prestatie
naar buiten
voelen veranderen in
een latere initiatie
naar binnen.

Het bijkomende valt af
of lost zich op
in het wezenlijke -
de zorg om de presentatie
van jezelf gaat
geleidelijk over.

Je valt niet meer
onder het oordeel
van anderen -
ook het oordeel
over jezelf
verdwijnt.

En zo raak je ook
de gedachte kwijt aan
het laatste oordeel
of een eerder oordeel
van God over je.
Je 'bent' zelf.

Prior - Eerdere van de Lateren

zijn zwakheid zorgt er voor
dat anderen ook zwak mogen zijn

zijn smekend bidden om door God
gehoord te worden is een wekroep

naar God te blijven gaan als
een kleine arme behoeftige

ook zijn kracht van behoefte
aan leven zich uit te leven

in beschouwelijk bezig zijn
schrijven dichten schilderen

tuinieren zowel als luisteren
naar vogelzang en langspeelplaten

immers alwat het hart beroert
warm maakt en levenslustig

is het biddend leven en het
levend bidden voor God alleen

zo lokt hij als eerdere lateren
naar God in al het goede wat er is

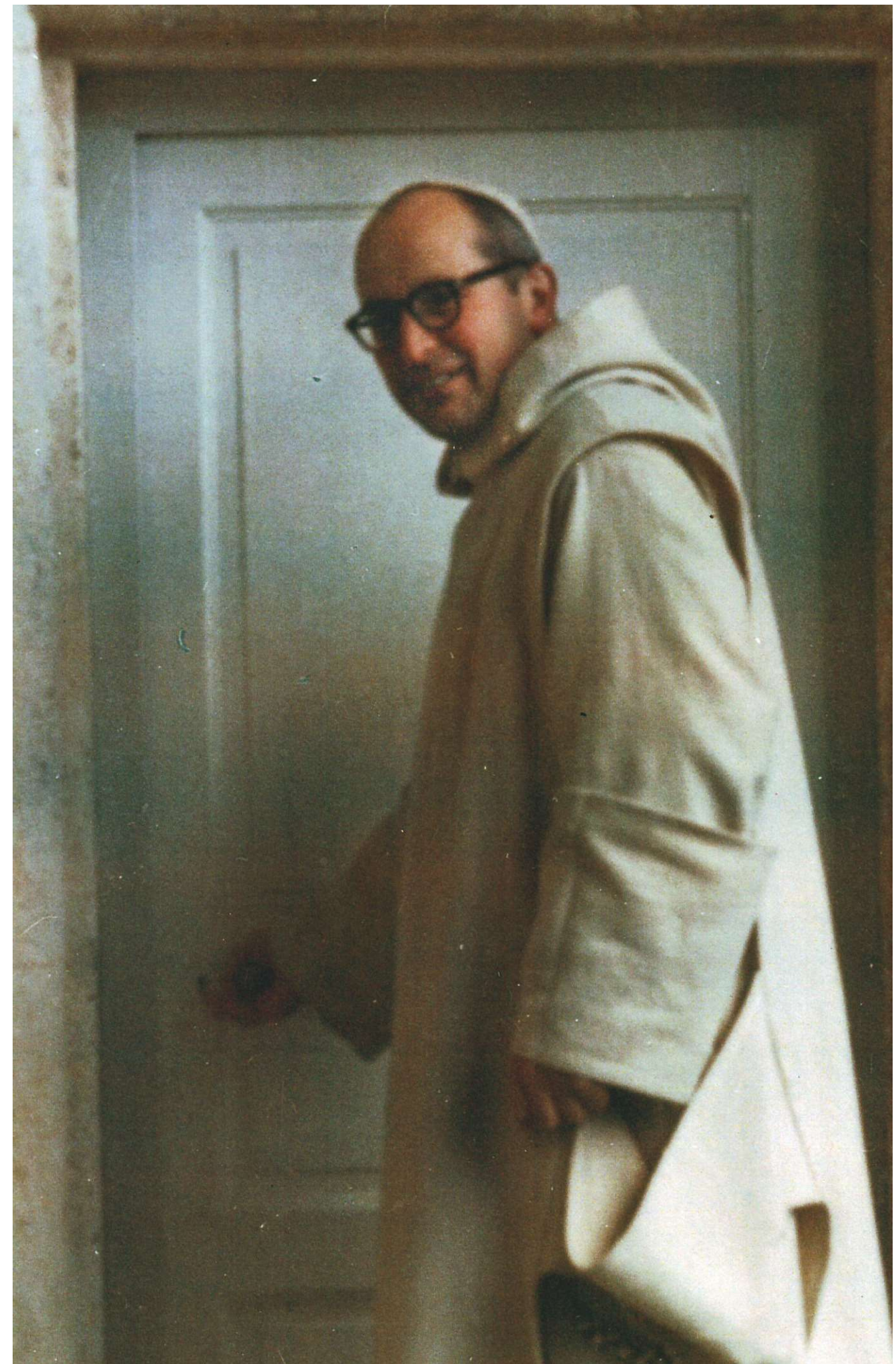
God

Er is alle reden om blij te zijn
van geboorte tot wedergeboorte.
U draagt ons van de wieg tot het graf
en leidt ons de eeuwige vreugde binnen.

Vanzelfsprekende reden omdat U ons
liefhebt en midden in ons leven
de bron bent van liefde en licht,
van tijdelijke en eeuwige zaligheid.

Maar, God, uw bestaan zit ook vol
verdriet en lijden: uw mensen lijden,
U lijdt in mensen, U lijdt in ons.
Wij moeten mee-lijden met U.

Toch bent U voor mensen in alle tijd
en omstandigheid de mee-lijdende God.
Troosten wij elkaar, houden wij elkaar vast
opdat wij niet uit elkaars genade vallen.

Mysterie van het lijden

Het is een goddelijke uitverkiezing te mogen (mee-) lijden met God. God kiest, beschikt, geleidt op de weg van de mystiek die niet begint als een lichtende weg maar door duisternis leidt naar het licht. Dat is de mystieke liefdebeleving met God in het Licht.

De levens- lijdensmomenten uit liefde zijn de momenten van lijdens-mystiek want dan is daar de gelijkende eenheid met het lijden van Jezus en alle lijdenden. Daar en dan lijdt God aan het kruis, Godin als moeder van smarten, zij samen onder het kruis. Tot in de dood zijn zij de lijdende GodGodin onder ons.

En dan ontstaat er die wonderbare omkering van werkelijkheid en ervaring: pijn wordt vreugde. Lijdensmystiek is mede-ervaring van de eeuwige pijn van God die deel uitmaakt van zijn wezen: het lijden van God meelijden.

Wie door GodGodin in deze zijns-ervaring wordt binnengeleid, mag soms vertoeven in de hof van olijven en soms in de verrijzenistuin. Daar speelt zich het huilen en juichen van de liefde af om de mens die weet wat lijden is.

Maar dan ...

Niet zozeer de aanwezigheid
van God in het lijden,
maar het lijden van God
zelf in het lijden:
Zijn lijden - Haar verdriet...

Het niet te bevatten grote
bestaansleed van God
in een mens die wordt
gemarteld waarbij God
het uitschreeuwt van de pijn ...

Het kind dat bedelt om
een enkele drup water -
Godin zou alle kinderen
willen laten drinken van
de tranen die zij schreit ...

Hoe striemen de vlagen pijn
door hun lichaam en ziel -
hoe is de eeuwige vreugde
vermengd met eeuwig verdriet.
Ik zink weg in dit mysterie...

Lijdende God

De innerlijke gewaarwording
of het inzicht van het
lijdend bestaan van God
begint in de mens zelf:

menszijn is lijden
dat deel uitmaakt van
de eigen werkelijkheid van
God, die de oorsprong is van alles.

Deze overeenkomst en gelijkenis
ligt ten grondslag aan het
menselijk meelijden met God
vanuit de zijnsliefde met elkaar.

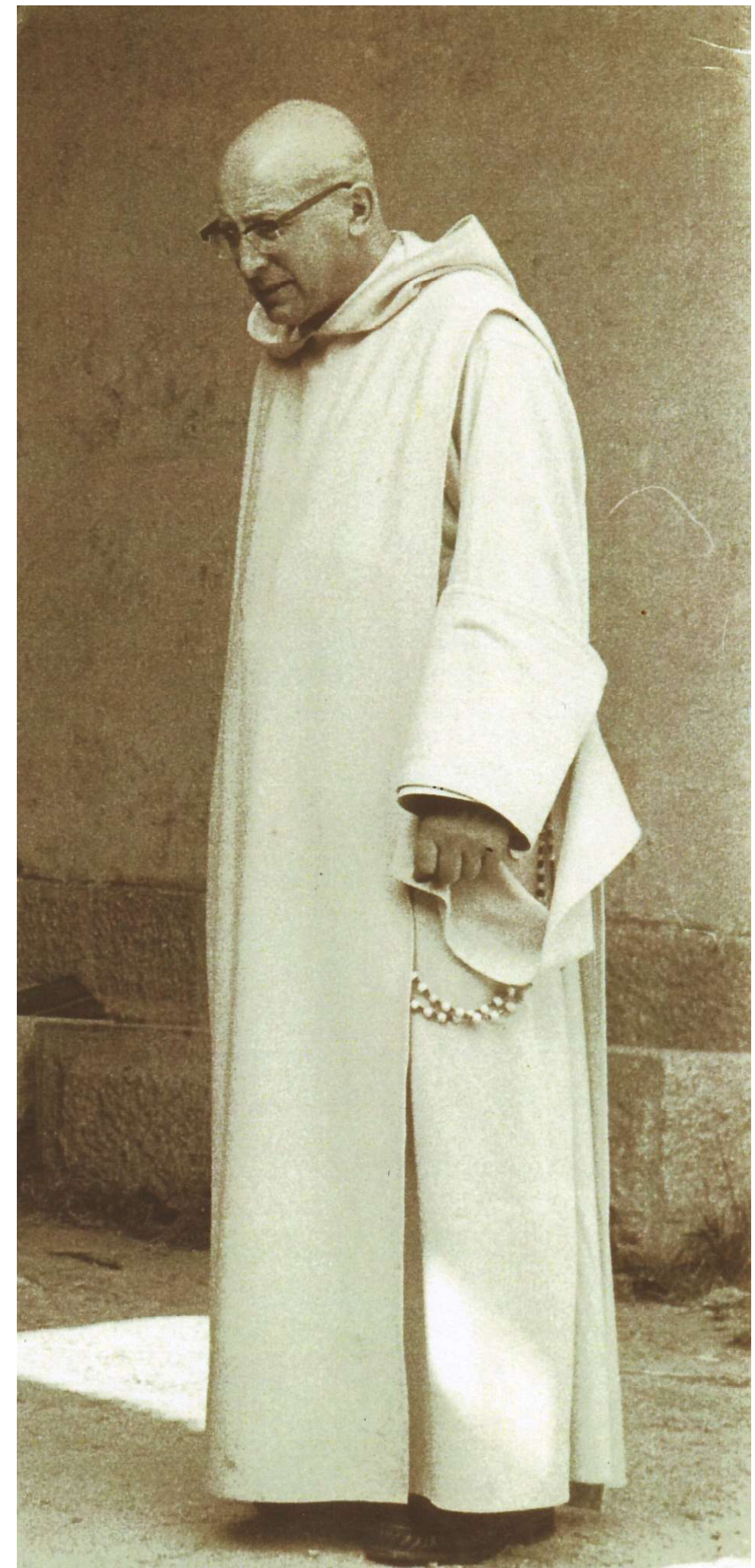
Uit deze eenheid, dit meeleven
komt de lijdens-mystiek voort:
één zijn met God 'in' het lijden
en zich daarin wegschenken in liefde.

Deze geestelijke werkelijkheid openbaarde zich in Jezus: hij leefde en onderging het lijden van God tot op de bodem.

Maar het was ook zijn eigen lijden. Dit werd de bron van medelijden: het samen leven en doorstaan van alle levensleed.

In deze diepte van liefde en lijden wortelden in de Middeleeuwen ervaringen van lijdens-mystiek, waarvoor men het zintuig nog had.

Ook nu kan de Jezus-liefde zo allesdoordringend worden ervaren, dat in hem de lijdende God te zien en ontmoeten is vanuit de liefde.

Tranen

Het was op de morgen
dat haar lievelingsnichte
trouwde, dat het bericht
kwam dat haar vader
zojuist was overleden.

Tijdens de trouwplechtigheid
mengden zich tranen
van vreugde en verdriet.
Nu zag zij het leven,
straks zou zij de dood zien.

Zij onderging het wonder
dat verdriet en vreugde
samen kunnen gaan op het
zelfde ondeelbare moment
in een en dezelfde persoon.

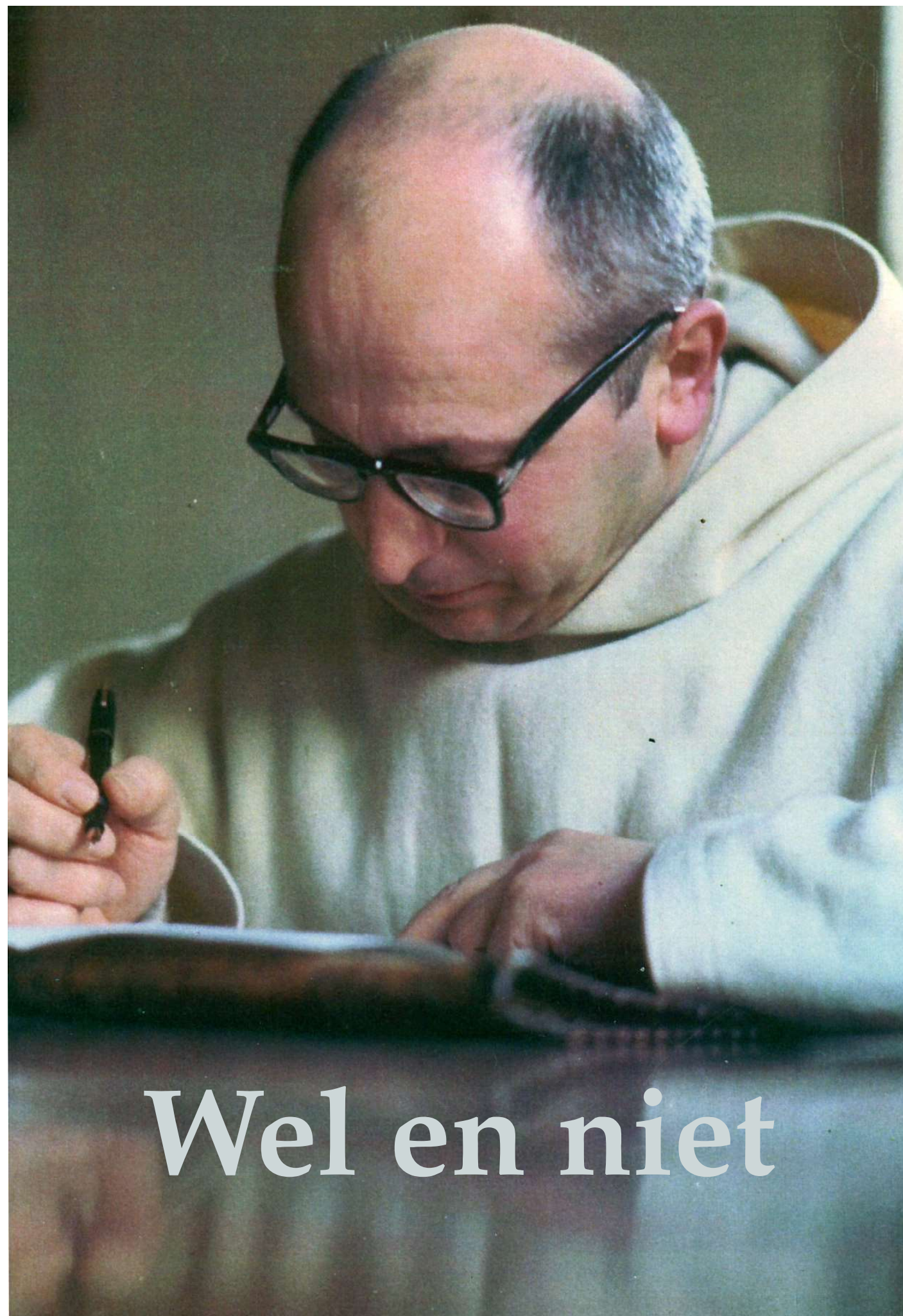
Even werd zij aangeraakt
door het goddelijk mysterie
van het gelijktijdige bestaan
van het volmaakte geluk en
het volmaakte ongeluk in God.

Alle geluk van de wereld en
alle ongeluk van de wereld is
de werkelijkheid waarin God
het scheppingsgebeuren doorleeft,
is de werkelijkheid van God.

Zo zal alle ongeluk eens in
geluk overgaan en alle ondergaan
van ongeluk de heiligingsweg
zijn naar het eindgebeuren van
een nieuwe hemel en aarde.

Dit is de heilsweg van God
waarop alwat leeft en adem heeft
meegenomen wordt in de vereeuwiging
van bestaan: de weg van de
voltooiing in God zelf.

Dus: als het menselijk mogelijk is
dat geluk en ongeluk kunnen
samenvallen, dan ook goddelijk.
Voor dit wonderlijk geheim
buigen wij eerbiedig het hoofd.

Wel en niet

Als je oud(er) wordt
doe je er goed aan
niet te noemen
wat moeilijk is
of je niet kunt
maar wel wat je
wel kunt en
makkelijk vindt.

En dat betreft
zoveel dat je er
de tijd niet voor hebt
ze te doen.
Zo kun je genieten
van de veelheid
en de vaardigheid
die je bezit.

***

God, mag ik gezond zijn.
Als ik ziek ben,
ben ik mezelf niet,
bent U Uzelf niet in mij.
Dan ben ik niet bij U.
Dan bent U niet bij mij.
Dan bent U ook ziek.
Wilt U genezen in mij?
Wilt U mij genezen?

Meelijdende God

Monniken en monialen die de diepte van het lijden van de mensheid ingaan en het lijden van God meelijden, die in hun lichaam en in hun ziel 'lijdende mensen' zijn, ervaren hun eigen beproevingen als deelgenootschap met het geheel zo wezenlijk daarin opgenomen uit liefde als God die liefde is.

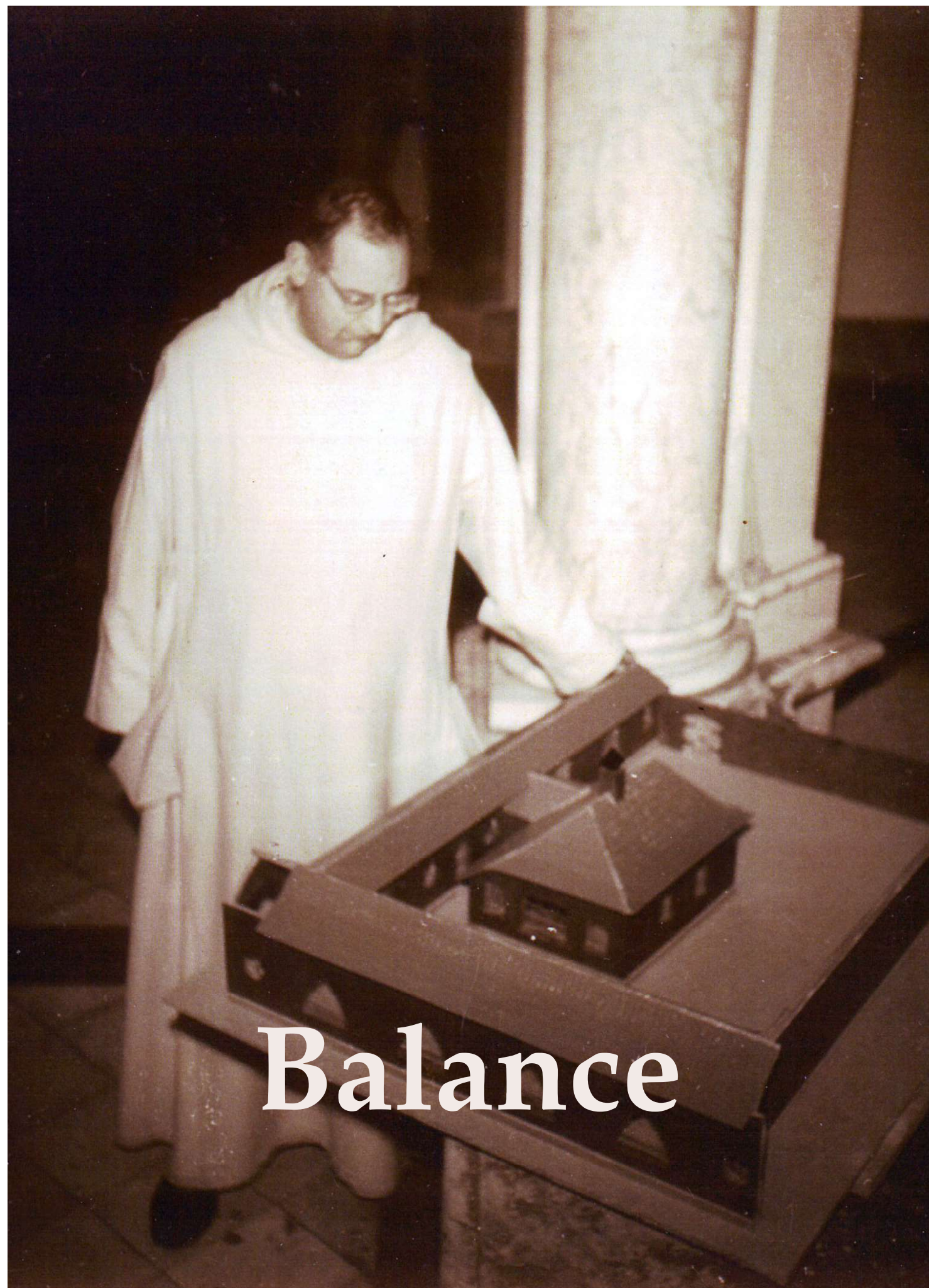
Mensen die ten einde raad alleen nog maar kunnen wegvlugten uit het leven omdat zij het niet meer aankunnen uit verdriet lijden wanhoop angst worden door God aan de voordeur opgewacht en bij aankomst sluit Hij hen in zijn armen.

Kartuizer- ideaal

Het verlangen naar de volle innerlijke zijnswijze van het Kartuizerleven gaat niet gepaard met de wil een klooster-ideaal te volgen.

De vorm van de levenswijze is van ondergeschikt belang. Ook buiten de karakteristieke uitingsvormen, buiten het klooster is het mogelijk Kartuizer te zijn.

Balance

De grootste kunstenaar is hij die zijn geestelijk evenwicht weet te bewaren in omstandigheden die leiden tot onevenwichtigheid: die de ergernis niet in zich toelaat en in zijn innerlijke rust kan blijven.

Als novice zou het je kunnen storen dat de prior zo ongeïnteresseerd is en de jonge monniken voor God 'alleen' laat in plaats van met hen mee de weg te vinden om alleen voor God te zijn. Dan moet je leren hem niet nodig te hebben.

Maar ook is het hoge kunst de 'boze wereld' buiten de eigen wereld te houden en dan te kunnen zien dat zij zo boos niet is. Dan is het zaak te leren speuren naar het goede, de goede bedoeling, de goede wil. Om dan van haar te kunnen gaan houden.

De genade van de kunst is gebaseerd op een psychologisch besluit: buiten te houden wat de innerlijke rust verstoort, buiten de bewuste aandacht en de aura die als een schild om het lichaam is geweven en eigenlijk de gevoelige huid is van de ziel.

De enige manier om het evenwicht te bewaren, is: het verwarrende en verstorende aanzien, begrijpen dat dit onwerkelijk is, schuldeloos meestal ook en aan eigen noodlot onderworpen. Dan ontstaat er medelijden, mededogen en leidt gebed verder tot vergeven en vergeten.

De koorddanser

Een monnik moet wel een evenwichtskunstenaar zijn, anders valt hij. Hij balanceert tussen tegenkrachten en tegenstellingen als goed en kwaad. Geloof en ongeloof strijden om zijn ziel ook als hij God toebehoort.

Tussen zekerheid en twijfel, tussen moed en overmoed, overgave en weerstand, luiheid en inzet zoekt hij zijn weg alle dagen. En dan aarzelt hij of hij zal blijven of gaan, want het is alles of niets.

Maar dat wordt dan geleidelijk een vaste schrede op het evenwichtskoord, waarbij hij vertrouwt op God die hem draagt en ondersteunt. Hij weet dat God hem op zal vangen als hij dreigt te vallen en hem dan in zijn armen zal sluiten.

Ginds staat Hij die de oversteek kent, Hij die weet dat hij aan zal komen. Maar altijd blijft het die zwevende dunne draad die geen zekerheid biedt en die alleen blijft hangen aan zijn wankel schreden wanneer genade begin en einde verbindt.

Liefdes- verdriet

De eenwording in liefde,
de versmelting van leven
is geen wilsdaad maar deze
voltrekt zich als vanzelf.
Dat is met alle liefde zo,
ook met de liefde voor God.
Gód wekt en scheidt deze.
Ons is het antwoord.

Ook de vereenzelviging
met het lijden van God
komt uit God zelf voort:
Hij roept ons tot deelname,
troost en mede-lijden.
De pijn die het ons doet
God te zien lijden wordt
diep in ons aangeraakt.

- 220 Panorama: de hele stad Pisa met in de verte juist boven de Scheve toren de Certosa di Calci.
- 221 Willibrord, genoemd naar Grootvader van Moederszijde, hier in zijn volgroeide jaren, staande voor het Kartuizerklooster in Calabrië waar hij de Prior was.
- 222 Een bakker bakt niet alleen één soort brood maar bakt wat mensen believeven.
- Willibrord, bakkerszoon, liet aan ieder van zijn medemonniken toekomen wat hen behoefde, ook aan de schilderende David Sing.
- 223 Maar het lijden bleef zoon Toon niet bespaard. Waaruit zijn lijden precies bestond, was niet voor iedereen duidelijk. Wel dát hij leed.
- 225 Bij wijze van spreken werd hij als 'missionaris' gezonden naar het afgelegen Kartuizerklooster Serra 'San Bruno' op Sicilië; dit was de tweede stichting van Bruno, komend vanuit Rome; hier stierf hij ook.
- 226 Hier in het arme Sicilië was het leven sober, de natuur ruig, de grond droog. Was het Kartuizerleven daar afspiegeling van? En moest dan de levensvreugde ergens anders vandaan komen?
- 227 Toen zijn vriend Celestinus die hij naar zich toe had laten komen, van hem weg ging, brak er iets in hem. De procurator was weg... Hij stond alleen.
- 229 Willibrord had een mooi handschrift, hij tekende de letters. Hij was intelligent en bestudeerd; in Calci 'doeerde' hij theologie aan medemonniken op weg naar het priesterschap. Maar wat kon hij nu nog overdragen aan zijn eenvoudige medebroeders?
- 230 Hij had het nodig, en vond het dus geoorloofd, naar klassieke muziek te luisteren, waarvoor zwager Paul de muziekbanden meebracht bij bezoek.
- Luisterden zijn medebroeders dan mee?
- 231 Ten tijde van de 'verstrooiing', toen de Hollandvaarders verspreid werden over andere kloosters, vielen er overal gaten. De Stichting in Nederland werd een illusie. Hier zijn bijeen: A. Pleterje: Le P. Prieur dom Janez Hollenstein, le vicaire dom Tarcisius Geijer: Jan de Grauwe (Gand) met zijn vrienden Jacques de Breyne (Deinze) en Daniel Denys (Torhout).
- 232/233 Dom Albert Jansen Hendriks, met de 'maquette' van het nieuw te bouwen Kartuizerklooster in Holland; vervolgens geeft de Prior uitleg aan de familie Peijnenburg: Vader Moeder Kees Thom Cisca Marie Rieke - en Jan maakt de foto.
- 234 Prior Albertus Jansen ontvangt de pastoor van de parochie in Florence, waar de Certosa di Firenze onder ressorteert: Galluzzo.
- 235 Hier worden belangrijke beslissingen genomen. Dit is de ontmoeting van de Kartuijzers en de Cisterciënsers, waarbij de pastoor van Galluzzo aanwezig is. Prior Albertus Jansen is nauw betrokken bij de opheffing van de Certosa di Firenze, als visitator van de provincie van Italië. De laatste Kartuizermonniken vertrokken er in juni 1957. Hierbij dom Giovanni Rusch, rector van de Certosa di Firenze na het vertrek van de Kartuijzers en overste van twee Cisterciënsers-broeders van Casamari, om de Certosa in gereedheid te brengen voor de monniken van Casamari.
- 236 Deze foto vat een geschiedenis samen: het einde van de droom van terugkeer van de Kartuijzers naar Nederland. Daarom staat dom Willibrord Pijnenburg hier bij als vertegenwoordiger van de Nederlandse Kartuijzers. Daar is de R.P. Dom André Poisson. Zij staan voor de ingang van de Grande Chartreuse in Frankrijk, het 'moederhuis van de orde'. Te gast zijn Jhr. van Nispen tot Pannerden, president van de stichting 'Dionysius de Kartuizer' voor de bouw van de nieuwe chartreuse in Nederland; naast hem Mr. Deurvorst (met aktetas!) als secretaris en penningmeester. Zij zijn hier samen om het einde van het hele project te 'signeren'. Dit is in september 1971.